

‘Onder de Boschboom’

Slechts één Tak

Laten we aardig zijn voor het verleden. Want ja, het is niet vanzelfsprekend gemakkelijk in ons immense heelal. Begrijpelijk dat ook onze voorouders vaak angstig om zich heen keken, steun zochten bij verhalen en mogelijke oplossingen omhelsden. Onze voorouders leefden, vergeleken met onze zelfverzekerde welvaart, in een aards tranendal. Ze stierven jong, hadden meestal honger en pijn, en snapten niks van de meedogenloze grootsheid van Gods kosmos. En omdat de dood elk jaar in elk huis te gast kwam, waren ze gestrest, permanent gestrest. Want na die dood wachtte een onverbiddelijke tweesprong: ofwel een altijd durende heerlijke hemel, ofwel een eeuwige verbranding in de hel!

Maar gelukkig was daar de veerman Christoffel. Hij had eeuwen geleden Christus zelf dwars door een razende rivier gedragen en als heilige stond hij altijd stand-by om gelovigen over de kloof van de dood heen de hemel in te loodsen. Men geloofde namelijk vast, dat deze reus er voor zou zorgen dat men, als men een beeltenis van hem gezien had, die dag niet zonder de troost van de sacramenten en met name niet zonder een bevrijdende laatste biecht zou sterven. Hij werd dus eenvoudigweg overal afgebeeld waar iedereen elke dag een blik op hem kon werpen. Men hoefde maar een stadspoort te passeren, een stadhuishal binnen te lopen of zijn hoofd een kerk in te steken om die dag beschermd te zijn!

En ook in onze stad stond en staat hij op die drie prominente plaatsen. Loop via de Luidpoort onder de toren de Sint Jan binnen en op de juiste plek, meteen rechts, daar is hij: een goedmoedige man, die vriendelijk poseert, de voeten naast elkaar in het water en een heilig Christusje zegenend op de schouder. Loop via het bordes het Stadhuis binnen en, inderdaad, meteen rechts: blootsvoets, maar niet echt gekleed om door een rivier te waden, ziet hij ons hypnotiserend aan. Op zijn hoofd torst hij de hele wereld, gedragen door een vroom Christusknappje. En sinds 1960 vlak bij de plek waar de mensen de hele dag door de stad in en uitgaan. Terzijde van het station naast de tunnel. Een bonk van een beeld, drie-en-een-halve meter hoog. Een krachtige vitale reus met een boom van een stok en hijgend hoofd, terwijl peuter Christus steeds zwaarder wegend naar achteren hangt. Een prachtig beeld, Christoffel waardig!

Maar in 1963 kwam de klap. In Rome werd Christoffel door het Tweede Vaticaanse Concilie afgeschaft! Eeuwenlang had hij trouw zijn best gedaan om mensen in doodsnood bij te staan. Verbijsterd liep hij rond in een lege hemel. Gewoon afgeschaft!

En ook in 's-Hertogenbosch wachtte hem een klap. Hier besloot men namelijk een nieuw station te bouwen en dat nieuwe station kreeg een vijf-etages-hoge zijarm waarachter de toegang tot de tunnel en ook Christoffel verdwenen. Tot overmaat van ramp werden er voor en achter hem twee bomen geplant, die natuurlijk driftig groter werden. Vooral de voorste doet het goed met één forse tak die het langzamerhand onmogelijk maakt om de heilige in het gezicht te zien. Jammer voor het beeld maar vooral voor de Bosschenaren, want volstrekt strijdig met de diepere bedoeling!

Dus bestuurderen, vergeet even alle bezuinigingsgedoe en alle gedonder rond pleinen, theaters en bruggen, en besluit aardig te zijn voor het verleden en Christoffel wat lucht te geven. Het gaat slechts om één tak.

Ed Hoffman

‘Onder De Boschboom’ is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl